एवमादीनि दुष्खार्त्ता सा विलप्य वराङ्गना ।
अगच्छद्राजशार्दूल चन्द्रलेखेव शारदी ॥ २० ॥
गच्छन्ती साचिराद्बाला पुरमासादयन्नकृत् ।
सायाह्ने चेदिराजस्य सुबाहोः सत्यदर्शिनः ॥ २१ ॥
तां विह्वलां कृशां दीनां मुक्तकेशीममार्जितां ।
उन्मत्तामिव गच्छन्तीं ददृशुः पुरवासिनः ॥ २२ ॥
प्रविशन्तीं तु तां दृष्ट्वा चेदिराजपुरीं तदा ।
अनुजग्मुस्तत्र बाला ग्रामिपुत्राः कुतूहलात् ॥ २३ ॥
तां प्रासादगतापश्यद्राजमाता जनैर्वृतां ।
धात्रीमुवाच गच्छैनामानयेह ममान्तिकं ॥ २४ ॥
जनेन क्लिश्यते बाला दुष्खिता शरणार्थिनी ।
तादृग्रूपं च पश्यामि विद्योतयति मे गृहं ॥ २५ ॥
सा जनं वारयित्वा तं प्रासादतलमुत्तमं ।
आरोप्य विस्मिता राजन्दमयन्तीमपृच्छत ॥ २६ ॥
एवमप्यसुखाविष्टा बिभर्षि परमं वपुः ।
भासि विद्युदिवाब्भ्रेषु शंस मे कासि कस्य वा ॥ २७ ॥
न हि ते मानुषं रूपं भूषणैरपि वर्जितं ।
असहाया नरेभ्यश्च नोद्विजस्यमरप्रभे ॥ २८ ॥
तच्छ्रुत्वा वचनं तस्या भैमी वचनमब्रवीत् ।
मानुषीं मां विजानीहि भर्तारं समनुव्रतां ॥ २९ ॥
सैरंध्रीं जातिसंपन्नां भुजिष्यां कामवासिनीं ।
फलमूलाशनामेकां यत्रसायंप्रतिश्रयां ॥ ३० ॥
असंख्येयगुणो भर्ता मां च नित्यमनुव्रतः ।
भक्तारमपि तं वीरं छायेवानुगता पथि ॥ ३१ ॥